

Mesterházi Mónika

A HALÁLOD TÉNYE

A haláloed ténye egy zipfájl, amit letöltöttem,
de még nem csomagoltam ki az agyam
megfelelő területein. Közelíték hozzá,
mikor eszembe jut, nem fogod látni,
hogymint raktam a szekrényben,
vagy vigyázni akartunk, nehogy a kutya
összeugráljon, amikor hazajössz.
A kutya jól van, csak szorong, pedig
a vacsoráját megkapja akkor is,
ha a vacsoracsengengetés este hétkor
a kórházi szekrényben elzárt
mobilodon hiába jelez. Mi itt
megvagyunk, úgy csinálunk,
mintha sokféle szerepedet betöltve
csak épp kibekkelnénk, míg hazajössz.

HELYZETJELENTÉS

Az iskolában tanultakból,
beleértve a doktorit,
a számolásnak veszem hasznát,
hány oldal hány nap hány forint,

hány év az élet, mennyi jut
majd öregkori hónapokra,
sikerül-e munkával kihúzni,
vagy jön a bukta,

rajzfilmalak, menni tovább
rendületlenül egyfele,
kis spéttel, ámde akkor aztán azonnal
zuhanni le –

Mesterségemhez híven (és ez persze
kicsit morbid),
úgy képzeltem, a halál a székről
majd lefordít,

és a szemükbe röhögök:
mit izgatott
sok minden más, amire
most már jobban ráláthatok,

ha nincs is kedvem: hogy lejtősebb lesz
az a terep,
és míg a látvánnyal
mégiscsak szemezgetek,

a talpam alatt sok kis kő
görög,
és sietni is kell
az adott feltételek között –

Annyi viszont innen is
belátható,
hogy a számolás szokás szerint,
prokrasztináció,

és akkor mégiscsak marad
a nézés, tehetetlen,
egy persze több ismeretlenes
egyenletben –

© Weyer Lili